

დარიგება და ნუბეუი

„ ხოლო ვინც წინასწარმეტყველებს, ის ადამიანებს ელაპარაკება აღსაშენებლად, სანუგეშოდ და გასამხნეველად“ (I კორ. 14, 3)

უბრალო დარიგება მართლმადიდებლური ეკლესიის გამოცდილებიდან

წმინდა ანგელოზების სახ. ქალთა მონასტრის სამთვინი გამოცემა
ათიდნე ატიკა საბერძნეთი
№ 4 • ივნისი - აგვისტო 2014

✠ სარჩევი ✠

● **ტექსტი № 1:** „დაე, მოწყალეობა ჭარბობდეს მუდამ შენს სასწორზე“

ყოვლადკურთხეული ღვთისმშობელი, წინამძღვარი მართლმადიდებლური ასკეტიზმისა

● **ტექსტი № 2:** ყოველდღიური ამა-სოფლიური ცხოვრების სიწმიდე *თავმოყვარეობის გადაღობვა: სამსწერებლო სიყვარული*

● **ტექსტი № 3:** წმ. იოანე ოქროპირის ქადაგებანი მოწყალეობის შესახებ

„ღარიბ-ღიატაკთა ყუთის“ ძალა

● **ტექსტი № 4:** მოთმინების და იმედის ნაკლებობა

„ღმერთო, მიიბარე სული ჩემი!“

● **ტექსტი № 5:** რწმენის, წმიდა საიდუმლოებებისა და ღოცვის ძალა

პათოლოგიური სიყვარულის ეშმაკეული წასიათი

● **ტექსტი № 6:** ერში მცხოვრები ორი ქალის სათნოება მაკარი დიდს ღვაწლს აღემატა

მათ, ვისაც კეთილი განზრახვა აქვს ღმერთი ანიჭებს სულიწმიდის მადლოსა და წყალობას

● **ტექსტი № 7:** მნიშვნელობა და გამოყენება – სიმბოლოები და ცხოვრება

სუფთა ცვილის ხანთელი

ყოვლადკურთხეული ღვთისმშობელი, წინამძღვარი მართლმადიდებლური ასკეტიზმისა*

„დაე, მოწყალეობა ჭარბობდეს მუდამ შენს სასწორზე“

ტოდით, **ყოვლადკურთხეულ ქრისტიანულ სიხარულით**, რწმენითა და მო-
მოწიწებით მივიღოთ წინასწარმეტყველის მოწოდება: „მოდით, ალვიდეთ მთასა უფლისასა!“¹.

ალვიდეთ ღვთისმშობლის „მთასა მადლიანსა და ბარაქიანსა“² საქმეებით, ანუ მართლმადიდებლური ასკეტიზმით.

და თუ ჩვენი ღვაწლი ჭეშმერიტად იქნება საამო ღვთისთვის, მაშინ ღირსვიქმნებით დედა ღვთისმშობლის ახალი და საოცარი სასწაულები ვიხილოთ და ვადილოთ.

ყოვლადწმიდა ქქალწულის სახით უჩვეულო სასწაულები აღსრულდა. „ყველაფერი, რაც ღვთისმშობელ მარიამს ეხება, ახალია“³: მან უბიწოდ მუცლადილო ჩვენი მაცხოვარი; იგი უმაჰაკაცოდ გახდა დედა; მან შემოქმედს, რომელიც არაფერს საჭიროებს, საკუთარი ხორცი უწილადა; ის გახდა საყოფელი დაუტევარისა და განუსაზღვრელი დაუტევნელი სიტყვის საცხოვრისად იქცა; და ბოლოს, მისი ყოვლადწმიდა სხეული არ განიხრწნა, არამედ მიძინებისას მკვდრეთით აღდგა და ზეცაში დაბრძანდა, რომელსაც აღიდებს მისი ძე და ღმერთი!...

ყველაფერი, რაც ყოვლადწმიდა ღვთისმშობელს ეხება, სასწაულია, ახალი და საოცარი, ბაღებს მოწიწებს, გაცეხასა და განჭვრეტას.

განგანსაკუთრებით თავისი ძის ამალღების შემდეგ დედოფალი ჩვენი ღვთისმშობელი აგრძელებდა ასკეტურ ცხოვრებას, სადაც ახალი სასწაულის სახით გამოვლინდა ასკეტიზმისა და სიყვარულის.

ღვთისგან ბოძებული წყალობისათვის ღვთისმშობელი თავს ასე ვთქვათ, ვალდებულად თვლიდა მეტად გულმოდგინე ყოფილიყო მარხვაში, ლოცვაში, მუხლთმოდრეკასა და სხვა დანარჩენ ღვაწლში²⁴.

ასე, ყოვლადკურთხეულმა დაგვიტოვა მაგალითი და როგორც უმწიკვლო წინამძღვარი გვასწავლის ჭეშმარიტ მართლმადიდებლურ ასკეტიზმს.

თავის თავად ასკეტიზმი მართლმადიდებელ ეკლესიაში მიზანს და ფასეულობას არ წარმოადგენს; ასკეტიზმი უნდა განვიხილოთ როგორც საშუალებაა, რომლის მეშვეობით თანდათანობით ვზღუდავთ თავმოყვარეობას საბოლოო განადგურებამდე, ასე მოიპოვება სიყვარულის უნარი; ასკეტიზმი -საკუთარი "მე,- საზღვრებიდან გაბედული გამოსვლაა, და ნიჭია საკუთარი თავის უარყოფით მოყვასის სიყვარულისა.

ჩვენ ვხედავთ, თუ ღვთისმშობელმა, რომელიც აცნობიერებდა ღვთის მიერ ბოძებულ ზებუნებრივ წყალობას, როგორ მიუძღვნა ცხოვრება ბოლომდე მადლიერებით აღსავსე ასკეტიზმს; ამგვარადვე, ჩვენი საკუთარი ასკეზაც ღვთისგან მინიჭებულ წყალობად უნდა მივიჩნიოთ, რომელიც თავის ჯერზე უნდა ვუწილადოთ მოყვასს და ყველა არსებას.

ეს ხსნის იმ ღრმა ჭეშმარიტებას, რომ საბოლოოდ მართლმადიდებლური ასკეტიზმი, რომელიც ჯვარია, წარმოადგენს ცხოვრების, სიხარულისა და თავისუფლების წყაროს.

როდესაც ჩვენი ასკეზა - ჭეშმარიტია, მასში გულმოწყალება ჭარბობს. ჩვენი ყოველი ასკეტური შრომა, რომელსაც გულმოწყალება თან არ ახლავს, ანუ რომელსაც მოწყალე და თანამგრძობი გულის გარეშე სრულდება, ჭეშმარიტად ამოა და საფრთხე ემუქრება ბოროტი სულების მიერ იყოს გამოყენებული.

წმიდანები საკმაოდ მტკიცედ და მკაფიოდ გამოხატავენ საკუთარ მოსაზრებას ქრისტეში ცხოვრების ამ არსებითი საკითხის შესახებ.

„დაე ყოველთვის ჭარბობდეს შენს სასწორზე

მოწყალება, სანამ არ შეიგრძნობ შენს გულში უფლის მოწყალებას მთელი სამყაროსადმი.“⁵

ასე რომ, არასდროს დაგვავიწყდეს, რომ ასკეტიზმი, როგორც მუდმივი ბრძოლა თავისმოყვარეობასთან, ეგოცენტრიზმთან და თვითკმაყოფილებასთან, ღვთის შეწევნით ხსნის და ანთავისუფლებს ჩვენს გონებას ვნებებისადმი მონობისაგან, უბრუნებს წინანდელ, დაკარგულ სილამაზეს, განანათლებს და განადმრთობს მას.

ამ ზებუნებრივ მდგომარეობაში ჩვენს გულში ისაღვრებს ნათელი: „რამეთუ გონება იფლობა შენს ნათელში/და ნათლება და თვით ნათელი ხდება/შენი დიდების მსგავსად“;⁶ მაგრამ ასევე ჭარბობს მოწყალება; „აღენთება გული ადამიანისა ყველა ქმნილებასა, ფრინველსა, ცხოველსა, თუ ღემონისა და ყოველთა სულიერის მიმართ.“⁷

დაე ნათელი და მოწყალება, ჰოი, ყოვლადქებულ დედაო, გაბუღმებით იღვრებოდეს ჩვენს უბადრუკ ყოფაზე, ასკეზის ჯვარზე გაკრულს, ჩვენი მაცხოვრის იესო ქრისტეს გულისთვის.

დაე, ნურასოდეს შეწყდეს მათი გადმოღვენთება, რადგან შენ - ზეციური მეუფის, უფლის ყველა ნიჭისა და საუნჯის მცველი და დამმარხველი ხარ, არა იმისთვის, რომ თავად ამით დატკეპ, არამედ იმისთვის, რომ გადასცე და გაუნაწილო ყველა ქმნილებას, გონიერსა და მგრძნობიარეს!⁸

† **ოროპიისა და ფილის მიტროპოლიტი კვიპრიანე († 2013)**

(*) ჟურნალი „ავიოს კიპრიანოს“ № 339/ივლისი-აგვისტო 2007, გვ. 57-58.

1) ესაია II 3./2) აბბ, 3./3) წმ. ანდრია კრეტელი, ტ.97, გვ 1084/სიტყვა 13, „ყოვლადწმიდა დედოფალ ღვთისმშობლის მიძინებაზე“ (B). / 4) წმ. ნიკოდიმოს მთაწმინდელი „კიპოს ქარიტონ“ (სათნობათა ბაღი), გვ. 217ბ, შენიშვნა მე-3 გამოცემისთვის, ბასილი რიგოპულუ, თესალონიკი 1979 (წმ. გრიგოლ პალამაზე მითითებით). / 5) წმ. ისააკ ასური, „ღვაწლმოსილთა სიტყვის კრებული“, გვ. 151, სიტყვა 34, „მუხლმოდრეკის შესახებ...“, გამოცემა X, სპანუ, ათენი. / 6) წმ. სვიმეონ ახალი ღვთისმეტყველი, „შრომანი“, ტ. III, გვ. 295, „სადმრთო სიყვარულის გალობანი“, 39, გვ. 61-63. გამოცემა „მართლმადიდებლური სკა/ორთოდოქს კიპსელი“, თესალონიკი 1990. / 7) წმ. ისააკ ასური, როგორც ზემოდ, გვ. 306, სიტყვა 81, „სათნობათა შორის განსხვავების შესახებ...“ / 8) წმ. ნიკოდიმოს მთაწმინდელი, როგორც ზემოდ, გვ. 217ა.

ყოველდღიური
ამასოფლიური ცხოვრების
სიწმიდე

**თავმოყვარეობის
ბაღალახვა:
სამსხვერპლო
სიყვარული***

ყოველ კვირას ტაძრის კი-
ბეებზე მეტი და მეტი
უპოვარი ჩნდებოდა.

ერთი თავის წამლებს აჩვენებდა, მეორეს ჩვილი ეკავა, მესამე აშკარად ნარკოტიკებს იღებდა...

ახალგაზრდა გოგო კიბეზე ადიოდა.

„ღე მშვიდობისა, ქალიშვილო ფული არ მინდა, მხოლოდ რამე საკვები“... მათხოვარი საშუალო ასაკის იყო, მცვა გაცრეცილი სამოსი.

გოგონა შეჩერდა. „დამელოდე ორი წუთი“, - თქვა მან და კიბეზე ჩავიდა. ის დაბრუნდა და ქუჩის ბოლოს რომ საფუნთუშეა, იქ ორი ყველიანი ფუნთუშა და პური იყიდა.

“აიღე”, - უპასუხა მას დაბრუნებისას, „ეს ახლა ჭამე, პური კი მერე“.

ნარკომანმა ეს რომ დაინახა, იფიქრა, მეც ხომ არ ვცადო ბედით.

„ეი, გოგონა“, დაუძახა მას „იქნებ ზედმეტი სიგარეტი გქონდეს?“

ქალიშვილმა ხელი ჯიბეში ჩაიყო. „მე არ ვეწევი, მაგრამ აი აიღე და იყიდე.“

„იცი, იმ ფარდულში არ მომცემენ, მათთან ვიჩხუბე“...

ისევ დაბრუნდა, ფარდული გვერდით კვარტალში იყო...

როდესაც მობრუნდა, ტაძრის კიბეებზე მჯდომმა მოხუცმა თხოვა წამლები.

„შვილო, სახლში ხომ არ გექნება ეს წამალი?“ - ჰკითხა მას და კოლოფზე მიუთითა. „ახლა არა, შენი შეწუხება არ მინდა... თუ შეგიძლია, მეორე კვირას მომიტანე“.

ხოლო ქალიშვილი ისევ უკან გაბრუნდა, უკვე მესამედ.

ჩაჯდა მანქანაში და მორიგე ავთიაქში წავიდა, რომელიც ოთხი კვარტლის მოშორებით იყო.

როდესაც, როგორც იქნა, გადააბიჯა ეკლესიის ზღურბლს, მღვდელი უკვე ქადაგებდა...

ქადაგებისას იგი კიცხავდა მათ, ვინც საღვთო სიტურგიაზე ავგიანებდა, განსაკუთრებით, წმიდა სახარებას ვინც ვერ დაესწრო.“

ხოლო დღეს წაკითხულ სახარებაში ვიამბეთ „კეთილ სამარიტელზე...“, ამბობდა გულდაწყვეტილი მამაო...

(* ბასილის არგირიადისის, “რამდენსაც შეძლებ“, მცირე სამოქალაქო პატერიკი, გვ. 25-27, გამოცემა “ენ პლო“. ათენი 2013.

**ჩვენი წმიდა მიტროპოლიის ახალი დამრიგებლური სერია
აქამდე გამოფენულია შემდეგი გამოცემები:**

- 1) ქაღალბა თავდაპირველბა უნდა ილოცონ, 2) მსვლელობა წმიდა ადგომის დღესასწაულისკენ, 3) მოწყალბა - სათნობის გულია, 4) ადგომა უფლისა... ქალთა დღესასწაული, 5) “ღელა ღვთისმშობელი მოულოდნელი სიხარული“, 6) ყოვლადწმიდა ღვთისმშობლის წმიდა ხატი „ცოლვილთა თავბლბი“, 7) ყურბნის კურთხევა უფლის ფერისცვალების დღესასწაულზე.

წმ. იოანე ოქროპირის ქალაქიანო მოწყალეობის შესახებ

„ღარიბ-ღატაკთა ყუთის“ კალა*

ღაე სახლი ჩვენი იმცეს ტაძრად

ოქ, სადაც ლოცულობ, ასევე ყუთი დაიდგი უპოვართათვის, და ყოველ ჟამს, როგორც ლოცვას შეუდგები, ჯერ ჩააგდე მოწყალება, მხოლოდ ამის შემდეგ ილოცე.

ღა როგორც ხელდაუბანელი არ ისურვებდი ლოცვის წაკითხვას, ასევე ნუ შეუდგები მას მოწყალების გაღების გარეშე.

მოწყალების სიყვარული ისეთივე მნიშვნელოვანია, როგორც სახარების დადება სასთუმელთან. რა თქმა უნდა, თუ სახარება უბრალოდ დევს და შენ კანონებით არ იცხოვრებ, მაშინ მისგან არანაირი სარგებელი გექნება. პირიქით, ამ ყუთის დადებით ეშმაკის წინააღმდეგ აღიჭურვები, ფრთებს ასხამ ლოცვას, აკურთხებ სახლს, მასში საკვებს აგროვებ მეუფის ტრაპეზისთვის.

ეს ყუთი საწოლთან გედოს და ძილში არანაირი ეშმაკეული ხიბლი არ დაგძლევს. ოღონდ ნუ ჩადებ მასში იმას, რაც არაპატიოსანი გზით არის ნაშოვნი. რამეთუ - ეს მოწყალებაა. ხოლო უსამართლო ხარკისგან გაღებული მოწყალება არასდროს გამოიღებს ნაყოფს.

გსურთ გაიგოთ, თუ რა მიზეზით უნდა გაიღოთ მოწყალება, რომ შეიმსუბუქოთ ეს მსხვერპლი?

ღაე, ყოველმა ხელოსანმა, იქნება ის მეწაღე თუ მჭედელი, ან სხვა რომელიმე ასპარეზზე მომუშავე, როდესაც გაყიდის თავის ნაწარმს, როგორც ღვთისათვის საპატიო ვალი, გასცეს შემოსავლის მეათედი, მცირე ნაწილი, რომელიც ღმერთს ეძღვნება და ეკუთვნის. გავცეთ ჩვენც იმდენივე, ცათა სასუფეველის მომლოდნელებმა, რამდენიც მრავალი ნაკლის მქონე იუდეველებმა.

შვილნო, არ ვითხოვ თქვენგან რაიმე ზედმეტის გაცემას, არამედ ზუსტად შემოსავლის მეათედს, როგორც თავის დროზე

გასცემდნენ ძველის აღთქმის სულიერი ჩვილნი. **ღაე**, ამ კანონით ისარგებლონ მათაც, ვინც მრავალ მინდორველს ფლობს და უხვ მოსავალს იღებს, ასევე, ვინც პატიოსანი შრომით ირჩენს თავს. მაგრამ საუბარი არ მაქვს მათზე, ვინც მევახშეობს, არც იმ მეომრებზე, რომლებიც ძალით ართმევენ ქონებას სხვებს და მათ უბედურებაზე მდიდრდებიან. რამეთუ ღმერთს არ სურს მსგავსი წარმოშობის შემოსავლის მიღება.

ყოველივე ამას ვამბობ მათთვის, ვინც პატიოსანი გზით იძენს ქონებას.

ღა თუ შევეჩვევით მოწყალების ასეთნაირად გაცემას, შეუსრულებლობისას სინდისი შეგვაწუხებს; ეს კანონი ჩვენთვის რთულად შესასრულებელი აღარ იქნება, თანდათან უფრო მაღალ საფეხურზე ავალთ. ხოლო როდესაც ვისწავლით სიმდიდრის უგულვებელყოფას სიბუღვილაძედ და სრულიად ამოვშანთავთ ყოველთა

ბოროტების ფესვს (ვერცლისმოყვარეობა), დარჩენილი ცხოვრების ბოლომდე შევიძინთ თავისუფლებას, ასევე ცხონების ღირსნი შევიქმნებით ჩვენი უფალის იესო ქრისტეს წყალობითა და კაცთომყვარებით.

ამრიგად ყოველი ჩვენთაგანის სახლი იქცეს ტაძრად, სადაც დაცული იქნება ეს წმიდა საუნჯე. **ღა**, ჭეშმარიტად, ეს საზინა საუნჯეს განასახიერებს.

სასადაც უპოვართათვის ინახება ფული, იქ დემონები ვერ აღწევენ. ღარიბებისთვის შეგროვილი ფული, სახლს იცავს უფრო მტკიცედ ვიდრე ფარი და მახვილი, იარაღი და ჯარისკაცთა სიმრავლის ძალა.

(*) ბ.მ.ე. 18A, 732-738. PG 61, 373-374. წმ. იოანე ოქროპირი „მოწყალება - სათნოების გულია.“ წმ. იოანე ოქროპირის ქალაქიანი IV, მღვდელმონაზონი სპირიდონის სამძოს გამოცემა, ათონის მთის ახალი სავანე, გვ. 178-179, 285.

■ მოთმინების და იმედის ნაკლებობა

„ღმერთო, მიიბარე სული ჩემი!“*

ჩვენი მფარველი ანგელოზისა და ღვთისმშობლის კაცთმოყვარეობა

რამდენი ადამიანი წამოიძახებს ხოლმე ასე გაჭირვების უამს! მაგრამ უმეტესობას არ ესმით, რომ ეს - ცოდვაა, ნაკლებობაა მოთმინებისა და ღვთის წყალობის და სასოებისა!

შემდეგი ამბავი ამას აშკარად ამტკიცებს. ამის შესახებ მოგვითხრობს დიდი მოწიწებითა და სიღრმისეული შეგნებით პატივცემული მღვდელი, რომელსაც ათენში და მის შემოგარენში მრავალი სულიერი შვილი ჰყავს.

* * *

„მას მერე, რაც სამღვდლო პირი გავხდი, თან სულ მღვდლა ცილისწამება (თანამედროვე მოწამეობა). ასე თუ ისე, სხვადასხვა ადამიანები მტკენდნენ გულს და გაუთავებლად ცრუ ბრალდებებს მღებდნენ. ასეთი რამ გამუდმებით ხდებოდა. დიდმა მწუხარებამ მომიცვა, დავიღალე და გულდაწყვეტილმა რამოდენიჯერმე წამოვიძახე: „ღმერთო, მიიბარე ჩემი სული!“ და ღმერთმა სული მართლაც მიიბარა!...“

რამდენ ისმენდა, გაოცებული უყურებდა მას, ფიქრობდა მათ დანაშაულის სიმძიმეზე, ვინც უსამართლოდ ადანაშაულებს სხვებს, განსაკუთრებით სამღვდლოებს... რამდენ ცოდვას იღებენ, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც ცილისმწამებლობით სასოწარკვეთილებამდე მიყავთ მათი სულები და საკუთარ თავს თითქმისდა ღმერთის ნდობააღჭურვილ პირებად თვლიან, რომ განსაჯონ სოფელი...

თავმდაბალმა მღვდელმა განაგრძო თხრობა:

„გუ გული გამიჩერდა. ეს ათენში მოხდა. იმ დროს ნაცნობების და სულიერი შვილების გარემოცვაში ვიყავი. უმაღვე საავადმყოფოში მიმიყვანეს. იქ ექიმებმა თავი არ დაზოგეს, რათა ჩემი გაჩერებული გული კვლავ აემუშაებინათ, მაგრამ, ამოდ. ბოლოს თქვეს: „ვეღარაფრით ვუშველით მამაოს, გადაიყვანეთ პროზექტურაში“.

მე კი, რა აღარ გამოვცადე გარდაცვალების ამ ექვსი საათის განმავლობაში! უბირველეს ყოვლისა, ჩემს გვერდით ვგრძნობდი მფარველ ანგელოზს, ის მფარველობდა დასაწყისში ფრთად მიძიმე გზაზე, რომელსაც შემდგომში გასაოცარ, უტკბილეს ნათებად მე ვიყავი.

გნის განვლისას ბოროტი სულები ღვარძლ-მორეულები მიყვიროდნენ.

ერთერთი ბრალი ასეთი იყო:

- სად მიგყავს ის? ის ვერცხლისმოყვარე იყო. მიუხედავად იმისა, რომ მოუხვეჭელობის აღთქმა დადო, საკუთარი თანხა ქონდა!...

მაგრამ წმიდა ანგელოზი იგერიებდა ბოროტ სულს და ყველაფერს უარყოფდა:

- აი ეს კი სიმართლე არ არის! ფული, რომელსაც ინახავდა, მონასტერს ეკუთვნოდა, ის კი მხოლოდ განკარგავდა იმ თანხებს.

ძლივს ისეთ ადგილამდე მივალწიეთ, რომელიც ორი მხარის საზღვარს გავდა. იქ ჩემი ანგელოზის და ყოვლადწმიდა ღვთისმშობლის საუბარი მოვისმინე.

მე ღირსი გავხდი მისი უტკბილესი ხმა მომესმინა, თუმცა ის საკმაოდ მკაცრი იყო.

ჩემი ანგელოზი ეკითხებოდა:

- ყოვლადწმიდაო ღვთისმშობელო, შემიძლია შენი ძის სასუფეველში შევიყვანო მამაო?

მან კი მიუგო:

- არა! მან მძიმე ცოდვა ჩაიდინა.

- რა ცოდვა, ჩემო ქალბატონო? კარგი მღვდელი იყო, - დაიწყო ჩემი დაცვა ანგელოზმა და შეუფერძენი მისი ცნარე ცრემლები კისერზე როგორ მეცემოდა!... - მან მონასტერი ააშენა, დაცემულ სულებს ესმარებოდა...

- ეს სიმართლეა, - უპასუხა ღვთისმშობელმა. მაგრამ განსაცდელში მყოფმა არ გამოიჩინა მოთმინება და გამუდმებით თხოვდა ჩემს ძეს: „წაიყვანე ჩემი სული.“ ამიტომ, ის უკან დააბრუნე, რომ მოთმინებით შეძლოს ბოლომდე ბრძოლა, მხოლოდ მაშინ შეძლებს ჩემი ძის სასუფეველში შესვლას.

უკან რომ ვბრუნდებოდით მფარველმა ანგელოზმა სამოთხე, მერე კი ჯოჯოხეთი დამათვალიერებინა. ის რაც წმიდა სახარე-

გაბრძენა გვ. 7

რწმენის,წმიდა საიდუმლოებებისა და ლოცვის ძალა

კათოლიკობის სიყვარულის უმთავრესი ხასიათი*

„მე მოგვკალი ისინი...“

ერავალი წლის წინ ცხოვრობდა ქალი, რომელსაც ერთადერთი შვილი გადამეტებულად უყვარდა.

ის გაიზარდა, დაამთავრა სასწავლებელი და შესანიშნავი პედაგოგი გახდა. სკოლაში მან მშვენიერი თანამშრომელი გაიცნო და ცოლად შეირთო. სამწუხაროდ, ქორწინებიდან ერთი წელიც არ იყო გასული, რომ გოგონა გარდაიცვალა.

ორი წლის შემდეგ შვილმა კვლავ შეირთო ცოლი, მაგრამ ისიც გარდაიცვალა უცნაური ავადმყოფობისგან, თანაც რვა თვის ორსული. სიმწრისგან მეუღლე კინალამ შეიშალა. იმ დროს და იმ პატარა ქალაქში გარდაცვალების მიზეზის გასაგებად გაკვეთის გაკეთება თითქმის შეუძლებელი იყო.

გავიდა კიდევ სამი თუ ოთხი წელი და ამ ახალგაზრდა კაცმა მესამედ იქორწინა. ამჯერად ღრმად მორწმუნე, გამჭრიახე გონების და განსჯის უნარის მქონე ქალიშვილი შეირთო. • მან მალევე გააცნობიერა, თუ რამდენად სძულდა იგი დედამთილს. რარადგან მამამთილი დიდი ხნის გარდაცვლილი იყო, მათ, სამწუხაროდ, ერთ ჭერ-ქვეშ უწევდათ ცხოვრება.

ასე, ახალგაზრდა მეუღლე ყოველ საღამოს ორი-სამი საათის განმავლობაში ლოცვად

დგებოდა, უპირველეს ყოვლისა უფალს თხოვდა გაენათებინა და სინანულისკენ მიექცია დედამთილი. • მაგრამ, მისდა გასაკვირად, ყოველ ჯერზე, ლოცვის დასრულებისთანავე ეწყებოდა პირღებინება.

ერთხელ ზაფხულში, სადილის შემდეგ, ჩვეულებისაებრ, დედამთილი მოსასვენებლად თავის ოთახში გავიდა. როდესაც რძალი მის ოთახს მიუახლოვდა, ღია კარიდან შენიშნა, რომ დედამთილს გადასაფარებელი გადაეხადა, ის სიყვარულითა და ზრუნვით მივიდა მის დასაფარებლად. • და უეცრად დედამთილის ბოდვა მოესმა, ძილში ნათქვამმა სიტყვებმა რძალი შეადრწუნა...

ამის მიუხედავად, ის აგრძელებდა ლოცვას, ყოველთვის უწინდელი შედეგით: ყოველ ჯერზე ლოცვის შემდეგ აღებინებდა.

ერთი წელიც არ იყო გასული, დედამთილი რომ ჭკუიდან შეიშალა. • ფსიქიატრიულ საავადმყოფოში წაყვანამდე შვილმა და რძალმა სულიერ მოძღვარს მისთვის ლოცვების წაკითხვა სთხოვეს.

და აი, მოისმინეთ დაახლოებით რა აღიარა მან თავის ბოდვაში:

- „ეს მე მოგვკალი ისინი, ის ორნი, ელენე და ევდოქსია, რამეთუ შვილი მომპარეს! აი ეს კი - არ მოკვდა! არ მოკვდა! არ მოკვდა!...“

და ამ სიტყვებს „ის არ მოკვდა!“ მრავალჯერ იმეორებდა.

ამის გაგონებისას მღვდელი, შვილი და რძალი ფრიად შეძრწუნდნენ, გააცნობიერეს რა, თუ რატომ ემართებოდა პირღებინება რძალს ლოცვის შემდეგ: დედამთილმა სომ წინა ორი რძალი მოწამლა.

თუმცა მესამე რძლის ცხოველმა რწმენამ, მაცხოვრებელ საეკლესიო საიდუმლოებებში მისმა მონაწილეობამ და გულმოდგინე ლოცვამ გაანადგურა უბადრუკი დედამთილის ბოროტება, რომელმაც სავალალოდ დაასრულა სიცოცხლე ქ. თესალონიკის ფსიქიატრიულ საავადმყოფოში...

(*) პროტოპრესვიტერი კ. ანაგნოსტოპულოსი, „განგების მიერ რჩეულნი“, გვ. 123-124, გამოცემა II, პირეი 2013.

ერში მცხოვრები ორი ქალის სათნოება
მაკარი დიდს ღვაწლს აღემატა!

მათ, ვისაც კეთილი ბანზრახვა აქვს ღმერთი ანიჭებს სულიწმიდის მადლსა და წყალობას*

ერთხელ, ე ლოცვის დროს, ნეტარ მამას ჩაესმა:

- მაკარი, შენ ჯერ კიდევ არ მიგიღწევია ისეთი სრულყოფილებისათვის, რომელსაც ქალაქში მცხოვრებმა ორმა ქალმა მიაღწია...

თავმდაბალმა მოსაგრემ აიღო კვერთხი, წავიდა ქალაქში, იპოვა სახლი, სადაც ქალები ცხოვრობდნენ და კარებზე დააკაკუნა.

კეთილმსახურმა დიასახლისებმა სიხარულით მიიღეს იგი.

ღირსმა მამამ უთხრა: „მორეული უდაბნოდან თქვენს გამო მოვედი. მინდა შევიტყო თქვენი კეთილი საქმეების შესახებ, მითხრეთ ყველაფერი, ნურაფერს დამიმაღავთ“.

გაოცებულმა ქალებმა უპასუხეს:

- ჩვენ ქმრებთან ერთად ვცხოვრობთ და არანაირი სათნოებები არ გავგაჩნია.

მაგრამ წმიდანმა დაიჟინა და მას-პინძლებმაც დაიწყეს:

- ჩვენ ღვიძლი ძმების მეუღლეები ვართ. ერთად ცხოვრების მანძილზე არც ერთი ავი და საწყენი სიტყვა არ გვითქვამს ერთმანეთისთვის, არც არასდროს გვიჩხუბია. • ქმრებს ვთხოვეთ, მონასტერში გავეშვიტო, მაგრამ არ დაგვთანხმდნენ. • მას აქეთ აღთქმა დაგვდეთ, სიკვდილამდე ერთი ამო სიტყვაც არ წარმოგვთქვა.

წმიდა მოსაგრემ აღიდა ღმერთი და თქვა:

- ჭეშმარიტად, უფალი არ დაეცებს ქალწულებს თუ გათხოვილ ქალს, ბერს თუ ერისკაცს, ის ადამიანის თავისუფალ ნებას აფასებს და საცხოვრებელ გზაზე დამდგართ სულიწმიდის მადლით წინამძღვრობს.

(*) პ.ვ. პასხოლი: „უდაბნოს დედები“, პცირე პატერიკი III, გვ. 18-19, გამოც. „აკრიტას“, ათენი 2007.

ბაბრძლეა მკ. 5

ბაშია აღწერილი – სრული სიმართლეა! ეს ყველაფერი საკუთარი თვალით ვიხილე!...

როდესაც დავბრუნდით, ზიზღმორეული შევედი მეკდარ და გაყინულ სხეულში. გავიდა არაუმეტეს რვა საათისა, სანამ შევიძლი თითების ამოძრავება! ქუთუთოების მოძრაობით ექთანმა პირველმა აღმოაჩინა, რომ სიცოცხლეს დავუბრუნდი. ამ ამბავმა მთელი საავადმყოფო შეძრა.

თანდათან გამოვეკეთი და მას შექმდე, რაც უნდა მომიხდეს, ღვთის შეწვევით

ყველაფრის უდრტვინველად დათმენას ვცდილობ. ცათა სასუფეველი, ძმანო ჩემო, ძალდატანებით იღება და ჩვენს მოთმინებით უნდა დაგიმსახუროთ სულის სსნა!“

ამით დაასრულა მოძღვარმა თხრობა, ხოლო ბოლო სიტყვების წარმოთქმისას მღელვარებისგან ხმა ჩაუწყდა...

(*) ზეციური უწყებანი, ვარნაკის ყოვლადწმიდა ღვთისმშობლის სახელობის მონასტერი, ღორიდა 2005, გვ. 81-82.

მნიშვნელობა და გამოყენება – სიმბოლოები და ცხოვრება

ყველა მართლმადიდებლებს ყოველდღიურ ცხოვრებაში შეხება გვაქვს სანთელთან, კანდელთან, სუფითს, ანტიდორთან, ჯვართან; მონაწილეობას ვიღებთ ხუთი პურის კურთხევაში (არტოკლასიაში), პანაშვიდში, სხვადასხვა საეკლესიო საიდუმლოებებში და ა.შ.

თუმცა მათი მუდმივად გამოყენების მიუხედავად, ჩვენ არც მათი მნიშვნელობა და არაც მათი გამოყენების წესი ვიცით.

სუფთა ცვილის სანთელი*

მისი მნიშვნელობა

სუფთა ცვილის თუ პარაფინის სანთელი?

სუფთა რბილი სანთელი, ჩვენს სულს ნიშნავს, რომლის გამქნა შიძლება. • მსგავსად სანთელისა, რომელიც თანდათან იწვის და ანათებს, ღვთის მადლით ჩვენც უნდა „ვიწვოდეთ“ ბოლო ამოსუნთქვამდე, მსხვერპლად გავიღოთ საკუთარი თავი მოყვასისათვის. • გარშემომყოფთათვის უნდა ვანათებდეთ და ვეწირებოდეთ მათ, უჩემრად და დაფარულში, ქრისტეს სიყვარულისთვის.

დმერთს სურს, რომ მიფუძღვანოთ მას ყველაზე სუფთა და ნატურალური. • ასე რომ, სანთელიც ფუტკრის სუფთა ცვილისგან უნდა იყოს დამზადებული. • სამწუხაროდ, ვაჭრობაში მოგების საერთო სწრაფვამ სანთლის დამზადებაზეც იქონია გავლენა. • ვეცადოთ, რამდენადაც ეს შესაძლებელია, სახლში მაინც გამოვიყენოთ სუფთა სანთელი. • მღვდლებმაც იქონიონ სასანთლეში, ასევე საკურთხეველშიც გამოიყენონ მხოლოდ სუფთა სანთელი.

ტადრის სასანთლეში მდებარე სანთელი ჩვენ „მკვდარ“ სულს განასახიერებს. • როდესაც სანთელს შანდალზე ვდგამთ და დავანთებთ, - როგორც ქრისტეს აღდგომის პირველსახეს, - ჩვენ აღდგომისადმი რწმენას ვაღიარებთ. • უწინ სულიერად „მკვდარნი“ ვიყავით, მაგრამ ქრისტემ მკვდრებით აღგვადგინა და ქრისტეს ლამპარები გავხდით: „ბრალეულობით მკვდარნი ქრისტესთან ერთად გავგაცოცხლა“ (ეფეს. 11, 5).

მრავალი სანთლის ანთებით ვიღებთ თუ არა მეტ სარგებლობას?

ბევრი სანთლის დანთების ჩვევა მკვდარი მოსაზრებისგან მომდინარეობს და ხშირად ქმნის პრობლემებს. • სავსებით საკმარისია თითო ხატთან დავანთოთ ერთი ან ორი სანთელი, ცოცხალთათვის და მიცვალებულთათვის. • როდესაც მოწიწებით დავანთებთ სანთელს, ასე ვილოცოთ:

როდესაც ჩვენ ვანთებთ სანთლებს დაკრძალვისას, პანაშვიდის დროს ან კოლიოზე, ამით მკვდრებით აღდგომისადმი ჩვენს რწმენას ვაღიარებთ.

„უფალო, დმერთო ჩემო, შენ - სამყაროს ნათელი ხარ. შემეწიე, რომ ჩემი ცხოვრებაც ჩაიფერფლოს მოყვასისადმი სიყვარულში და ანათებდეს ამ სანთლის მოკრძალებული ალის მსგავსად“.

ასევე, აღდგომის დღესასწაულზე, სუფთა სანთლის ხელში დაჭერით ჩვენ „ქრისტეში“ საკუთარი აღდგომის რწმენას ვაღიარებთ. • ურჯულონი, უღმერთონი და მოუნანიებელნი არანაირ სარგებლობას იღებენ იმისგან, რასაც აღმსარებლობენ, რადგან სულიერად მკვდარნი არიან.

ან უფრო მარტივად:

როდესაც ანთებული სანთლებით ვდგავართ ნათლობის საიდუმლოებაზე, ჩვენ მონათლულის სულიერ აღორძინებას ვაღიარებთ. • ქრისტესთან ერთად ის იფლობა სანათლავის ემბაზში და მასთან ერთად თანააღდგება.

„უფალო, განანათლე ჩემი ძმები და ახლობლები, და მიუტევე მიცვალებულთა სულთა ძმათა ჩემთათა“.

როდესაც ანთებული სანთლებით ვდგავართ ჯვრისწერის საიდუმლოებაზე, ვადასტურებთ, რომ სუფთა მოკაშკაშე სანთლებივით, უფლის მადლით ჩვენი ბაგშეებისთვის ნათელ მაგალითად ვიქცევით და ჯვრისწერის გვირგვინს არ შეეფურაცნეყოფით.

მეტი ყურადღება გამოვიჩინოთ ცხოვრების მანძილზე, რამეთუ თუნდაც ჩვენი სიმაღლის ოდენა სანთელი დავანთოთ, ვერ გვაცხოვრებს, თუ ჩვენ ცხოვრებას სინანული არ სდევს თან, არ ვამბობთ აღსარებას, არ ვლოცულობთ და ქრისტეს წმიდა საიდუმლოებებს არ ვეზიარებით.

(*) პროტოპრესვიტერი გეორგიოს ა. კალპუზოსი, მართლმადიდებლური ლიტურგიული ცხოვრების პრაქტიკული სახელმძღვანელო (ცხადი, მაგრამ ნაკლებად ცნობილი თემები), გამოცემა “ფოტოლოტეს“, გვ. 8-10. ათენი 2008.

• საფოსტო მისამართი: წმიდა ანგელოზების სახელობის მონასტერი, 145 65 აგიოს სტეფანოს, ს.ყ. 51891, საბერძნეთი. • ელექტრონული მისამართი (ე-მაილ): mhangels@otenet.gr • ტელეფონი: (+30) 22950 22582 • ფაქსი: (+30) 22950 22582 • გამოიცემა 8 ენაზე: ბერძნული, რუსული, ინგლისური, ფრანგული, იტალიური, შვედური, ჩეხური, ქართული (www.synodinresistance.org/Publications_en/OikodomiParamythia.html) • გაიცემა და იგზავნება უფასოდ. • საბერძნეთის ჭეშმარიტი მართლმადიდებელი ქრისტიანების ეკლესიის მისი ყოვლადუსამღვდელოესობა ოროპიისა და ფილის მიტროპოლიტ კვიპრიანეს კურთხევითა და ზედამხედველობით.